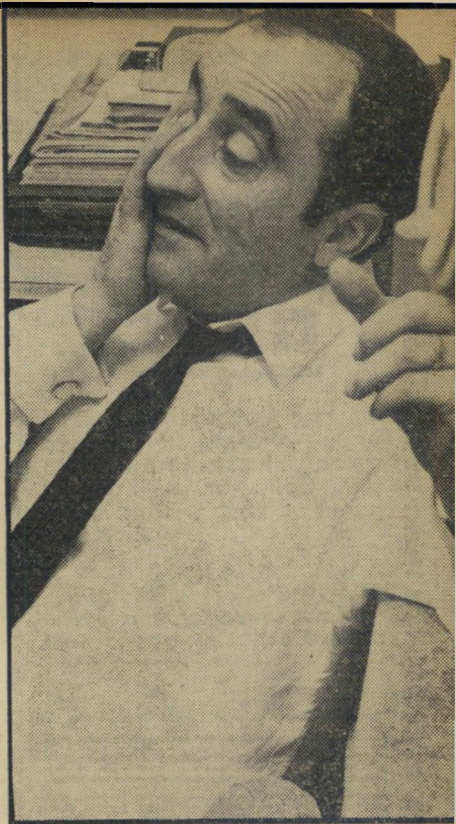

האיש שהימד בלאס ואגאס וביפו

ברח משולחן ההימורים הבידורי

כשהחליט שמזלו בגד בו

מתחככים

לעיתים מזומנות, בצורה מודעת ל- חלוטין, הוא עסק גם בהימור מקצועי. כל אימת שהזדמן לרגל עסקיו לגיור נקרתה לו את המטוס הקרוב ללאס- ואגאס, דוהר אל אחד מבתי המלון ומתיישב ליד שולחן הרולטה. הוא לא היה משמש עד שלא היה מפסיד את כל הסכום שהביא עימו לצורך זה או מרוויח את הסכום שקבע לעצמו. "אני אוהב את זה", היה גודיק מסביר ברגעים של גילוי-לב.

אבל ההימור ליד שולחן הרולטה היה הימור מבוקר ובר-שליטה. גודיק לא

ג' יורא גודיק הוא מהמר.

לגביו ההימור אינו שעשוע. לא מין ספורט המוני הקשור לכמה רגעי מתח בסופי שבוע עם היודע תוצאות הטוטו או הגרלת מפעל הפיס. הוא אינו בשבילו גם משחקי קלפים ביום שישי על המרי-פס. עבור ג'ורא גודיק, 51, אמרגן שבשתי ידיו בלבד פילס לו את הדרך אל תואר מלך הבידור הישראלי, ההימור הוא הרבה יותר: זהו צורך נפשי, תאוה שאינה יודעת שבעה. דחף שאינו בראי-בשר, מרכיב עיקרי באישיותו.

כאשר פורסם השבוע ברבים כי ג'ורא גודיק, מי שנחשב בשעתו על-ידי רבים כאחד מעשירי ישראל, מכר את שארית רכושו וברח כחשאי מהארץ כשהוא משאיר אחריו חובות שהסתכמו בכשני מיליון ל"י, יכול היה להיווצר הרושם, לפי דיווחי העיתונות הישראלית, כאילו המדובר הוא בנוכל שרימה אנשים תמימים וברח עם רכושם, או באיש עסקים מצליח שלפתע כשלו עסקיו והוא פשט את הרגל. טרשת עלייתו ונפילתו של ג'ורא גודיק לא התאימה אף לאחת משתי הגדרות אלה. מאחוריה הסתתרה טרגדיה אנושית של מהמר, שההימור עבורו הוא מהות החיים, שאינו יכול אחרת, בנדיבותו של המהמר של דוסטור-ייבסקי, אם לא אחיו התאום. ההימור הכפייתי עבור ג'ורא גודיק היו עסקי השעשועים.

האמרגן הממלכתי

ג'ורא גודיק (מימין) מארח את נשיא המדינה זלמן שז"ר, כשבעקבותיו צועד שלישי הצבאי באחת מהצגותיה של הזמרת העולה מרוטיה נחמה ליפשיץ. ג'ורא נחשב על ידי ראשי המדינה כאיש מקצוע ישר ולכן נמסרו לטיפולו מופעי יוקרה של אורחי המדינה.

להרוויח כסף, הרבה ומהר. הקריטריון החשוב ביותר של ההימור היא הכפייה לשלם את החוב כאשר אתה מפסיד. לא לחינם זכו הפסדי ההימורים באירופה מהמאה ה-17 עד המאה ה-20 בתואר "חובות של כבוד". זה היה מושג בפני עצמו. לפי הקוד של הקצונה הפרוסית, למשל, הומלצה התאבדות למפסיד בהימור שלא יכול היה לשלם את חובו.

בריחתו של ג'ורא גודיק היתה מהסוג הזה של ההתאבדות. האיש שכל חייו הכריח את עצמו, באופן בלתי מודע לפעמים, לשלם "חובות של כבוד"; האיש שלכל אורך הקאריירה שלו היה לרוב חייב יותר מאשר היה לו, נטש את שולחן ההימורים הגדול של חייו כאשר "נשבר", ברגע שהתברר לו — באיחור רב מאשר היה ברור לאחרים — שהוא לא יוכל עוד לשלם את "חובות הכבוד" שלו.

שני אלמנטים אלה, "חובות" ו"כבוד", הם למעשה סיפור חייו של ג'ורא גודיק. ילדותו של ג'ורא גודיק קשורה כנראה בטראומה חמורה ביותר, ש- עיצבה את אופיו כמהמר. הוא נולד בפולניה למשפחה של שחקנים, אביו היה בשנות ה-20 וה-30 סטאר על הבמה הפולנית. במשך שנים, כאשר היה נוסע בין ערי פולין, היה ג'ורא הצעיר מיטל-

הפסיד ליד הקוביות או גלגלי המזל שום סכומים משמעותיים במחזור הכללי של עסקיו. ההימור האמיתי, החשוב, הכולל, היה בעצם התעסקותו בעסקי השעשועים, בהם היה שקוע מעל לראש, ושמלבדם לא היה לו בעצם דבר.

חובות

של כבוד

כ? אלה שנימו השבוע להסביר את בריחתו החשאית החסויה של ג'ורא גודיק מהארץ בהפסדיו הכספיים ובשקיעתו בחובות עצומים. לא ידעו מה הם שחיס. הם לא הכירו את האיש. הם לא עמדו על טיבו. קשה, כמעט בלתי אפשרי היה להכיר את ג'ורא גודיק מקרוב. הוא הדמות הקלאסית של הזאב הכודל, האיש המסוגר בתוך עצמו, שלעולם אינו מגלה את המתרחש בתוכו פנימה וכל הבעות החיצוניות אינן אלא מסיכה. הוא איש ללא חברים. אפילו ידידיו הספורים, שניתן למנותם על אצבעות יד אחת, לא היו קרובים אליו במובן השיגורתי של הברות.

ג'ורא גודיק האמיתי הוא המהמר האמיתי, הקלאסי. המהמר האמיתי זה המהמר בשל הסיכון או הסיכוי הר-כרוכים בהימור. גם לא בשל תשוקה

בפנטהאוז שנמכר

ג'ורא גודיק בפנטהאוז בו התגורר בבניינה בשדרות המלך דוד, מול בית החולים איכילוב. היה זה אחד הפנטהאוזים הראשונים בתל-אביב שהיה מרוהט בפאר, מקושט בציורים מקוריים ועשירי במתקני נוחיות. הכל נמכר אחרי בריחתו של גודיק.